

Arrest

nr. 53 605 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, op 7 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2010 tot weigering van een aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat J. DE MAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Na een asielprocedure doorlopen te hebben diende verzoekster op 26 februari 2002 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 maart 2008 werd de instructie gegeven aan het bevoegde gemeentebestuur om verzoekster in te schrijven in het vreemdelingenregister en haar een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) voor een verblijf van beperkte duur af te geven. De inschrijving in het vreemdelingenregister werd afhankelijk gesteld van het voorleggen van een document dat het bewijs van identiteit en

nationaliteit levert. Aangezien verzoekster daar niet in slaagde bleef zij in het bezit van een attest van immatriculatie.

1.3. Op 30 juni 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een BIVR (A-kaart), geldig tot 30 juni 2010, waarbij verzoekster uitdrukkelijk meegedeeld werd dat zij voor een eventuele verlenging van het BIVR minstens drie maanden voor de vervaldag ervan een geldig internationaal erkend en door haar nationale overheden afgeleverd reisdocument/paspoort diende voor te leggen.

1.4. Op 10 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfs-machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

1.5. Op 30 juni 2010 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verlenging van het BIVR. Hierin stipt ze, verwijzend naar een brief van de ambassade van Kosovo in Brussel, aan dat het voor haar onmogelijk is om in België een identiteitskaart te verkrijgen en verwijst ze naar de toepassing van artikel 9bis, §1, tweede streepje, van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 30 juni 2010 dient verzoekster eveneens een typeformulier regularisatieaanvraag in waarbij aangekruist wordt: *“9 bis. Aanvraag tot verlenging- Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (B.I.V.R. 1 jaar), na de indiening van een aanvraag gebaseerd op artikel 9 bis.”* Bij de rubriek *“Identiteitsbewijs”* wordt aangekruist: *“Rechtvaardiging van het feit dat het onmogelijk is om het document in België te bekomen.”* Tevens worden de rubrieken die betrekking hebben op de punten 1.1, 1.2. en 2.7. van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangekruist.

1.7. Op een *“Verklarende bijlage bij formulier regularisatieaanvraag”* die eveneens werd ingediend op 30 juni 2010 wordt verwezen naar de punten 1.1, 1.2. en 2.7. van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hierin wordt tevens een rubriek opgenomen *“Voorafgaand Rechtvaardiging: onmogelijk om een identiteitskaart of paspoort in België te bekomen.”* Hierin stipt verzoekster, verwijzend naar een brief van de ambassade van Kosovo in Brussel, opnieuw aan dat het voor haar onmogelijk is om in België een identiteitskaart te bekomen en verwijst ze naar de toepassing van artikel 9bis, §1, tweede streepje, van de Vreemdelingenwet

1.8. Op 23 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij verzoeksters BIVR verder verlengd wordt tot 30 december 2010.

1.9. Op 23 augustus 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot weigering van een aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen. Deze beslissing werd verzoekster betekend op 7 september 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Gelieve betrokkene in kennis te stellen van het feit dat haar/zijn aanvraag om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart) ingediend op 30.06.2010 wordt verworpen om de volgende reden(en): De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgesteld reistitel, noch van een kopie van een nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Haar/zijn asielaanvraag werd reeds afgesloten waardoor zij/hij niet langer vrijgesteld is van de verplichting om over een identiteitsdocument te beschikken.

De voorgelegde UNMIK geboorteaktes kunnen niet aanvaard worden als geldige identiteitsdocumenten gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsdocumenten een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of identiteitskaart dient te zijn.

Uit controle van de authenticiteit van deze UNMIK geboorteaktes is eveneens gebleken:

**De geboorteakte bevat verscheidene taalfouten tegen zowel het Albanees, het Servisch als tegen het Engels:*

-zo staat er “rregjistrimit”, terwijl dit “regjistrimit” moet zijn

-er staat “mather”, terwijl dit “mother” dient te zijn

-“Potpies maticara” waar dit “potpis maticara” moet zijn

-“nakanadne promen i upisi” waar dit “nadoknadne primedbe i upisi” moet zijn

**De documenten werden op 11 december 2007 en 21 april 2008 uitgereikt te Peje en dienen aldus het logo van de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo te dragen.*

(tot 23 januari 2006 droegen de geboorteakten het VN-logo. Documenten afgegeven na 23 januari 2006 dragen de naam en het logo van de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo.)

**De geboorteakte bevat bij verschillende dat een verkeerde terminologie in het Servisch:*

-zo staat er "mesto vancana" (plaats van het huwelijk) waar er verwezen wordt naar het nummer van het certificaat

Derhalve reizen ernstige twijfels rond de authenticiteit van deze voorgelegde geboorteaktes. Het attest van de Kosovaarse ambassade dd. 23.06.2010 kan niet aanzien worden als voldoende bewijs om de onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te verwerven met zekerheid aan te tonen.

Ik merk op dat betrokkenen in het verleden geen UNMIK reistitels voorlegden.

Rekening houdende met het feit dat haar/zijn identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, wordt het daarom niet opportuun geacht om hem een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster een schending op van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1

Het verzoek tot regularisatie werd onterecht als onontvankelijk afgewezen omwille van het ontbreken van een kopie van het internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart.

Verzoekster heeft zich in haar aanvraag tot regularisatie uitdrukkelijk beroepen op art. 9bis 1 lid 2 van de wet van 15 december 1980 dat uitdrukkelijk bepaalt:

"(...)"

Verzoekster bevindt zich in de tweede situatie en heeft dit ook uiteengezet in haar aanvraag tot regularisatie (stuk 11/11). Zij is in de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België en ze heeft dit op geldige wijze aangetoond.

Verzoekster en haar gezin zijn Kosovaars, zoals blijkt uit de geboorteattesten van UNMIK (stuk 11/21).

Het is onmogelijk voor verzoekster om in België het vereiste identiteitsdocument te verwerven omwille van het feit dat de ambassade te Kosovo geen identiteitsdocumenten uitreikt aan haar onderdanen in België.

Hoewel Kosovo zich op 17 februari 2008 eenzijdig onafhankelijk verklaarde, werkt de ambassade te Brussel nog niet op volle kracht. De ambassade van Kosovo te Brussel reikt nog geen identiteitsdocumenten uit in België aan haar onderdanen. Dit wordt uitdrukkelijk bevestigd in het schrijven van 23 juni 2010 van de ambassade « Pour obtenir une nouvelle carte d'identité puis le passeport, Madame C. doit obligatoirement se rendre sur place au Kosovo. Il n'y a que l'administration communale dont l'intéressée est originaire qui peut le délivrer » (stuk 11/20)).

Vertaling: « Om een nieuwe identiteitskaart en vervolgens een paspoort te bekomen, moet Mevrouw C. zich verplicht naar Kosovo begeven. Enkel het bestuur van de gemeente waarvan betrokkene afkomstig is, kan dit document afleveren':

Het is dus onmogelijk voor aanvrager om in België een identiteitskaart te bekomen. Aanvrager beschikt enkel over een geboortecertificaat van het UNMIK. Conform artikel 9bis 1 2 streepje is aanvrager gelet op deze onmogelijkheid om een identiteitskaart in België te bekomen, vrijgesteld van de verplichting om een identiteitskaart, paspoort voor te leggen.

In de beslissing van het DVZ wordt in één zin de argumentatie van verzoekster inzake haar onmogelijkheid om in België het vereiste identiteitsdocument te verwerven afgewezen: "Het attest van de Kosovaarse ambassade dd 23.06.20 10 kan niet aanzien worden als voldoende bewijs om de onmogelijkheid om een ge/rij identiteitsdocument verwerven met zekerheid aan te tonen" (stuk 11/4). Dit vormt een schending van art, 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980.

Verzoekster is het niet eens met deze bijzonder summiere motivering.

Voor de volledigheid wenst verzoekster op te merken dat zij evenmin naar Kosovo kan afreizen om daar een identiteitskaart te bekomen, vermits zij een alleenstaande moeder is van 4 kinderen van 17 jaar, 9 jaar, 4 jaar en 3 jaar oud, die allen schoolgaand zijn. Haar oudste zoon A. lijdt aan zware psychologische problemen en haar dochter M. lijdt aan zware problemen van het respiratoire stelsel waardoor zij

medisch nauwgezet moet opgevolgd worden, zoals hoger uiteengezet (stukken II / 15 en 16). Zij kan dan ook niet terugreizen naar Kosovo om daar de nodige documenten te halen. Ten overvloede wenst verzoekster er nog op te wijzen, dat de vrijstelling van de verplichting om identiteitsdocumenten voor te leggen, geldt van zodra men kan aantonen dat men België niet aan de nodige documenten kan raken. Verzoekster heeft dit reeds aangetoond, zodat zij niet bijkomend moet aantonen dat zij niet naar Kosovo kan afreizen om daar de documenten te halen.

In haar beslissing dd. 23 augustus 2010 heeft de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Migratie — en Asielbeleid op geen enkele manier gemotiveerd waarom het attest van de Kosovaarse ambassade, waarin duidelijk gesteld wordt dat de ambassade te Kosovo geen identiteitskaart, noch paspoort kan afleveren, omdat enkel de gemeentelijke administratie in Kosovo deze bevoegdheid heeft, niet volstaat als voldoende bewijs om de onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te verwerven met zekerheid aan te tonen. Verzoekster heeft het er het raden naar waarom dit attest niet zou volstaan.

2. De authenticiteit van de UNMIK geboorteakten wordt plots betwist, terwijl deze geboorteakten eerder — in maart/april 2009 — reeds werden onderzocht door de FOD Binnenlandse Zaken — Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van de aanvraag van verzoekster tot het verkrijgen van een BIVR van één jaar. Toen werd hun authenticiteit niet in vraag gesteld en werd een BIVR van één jaar verleend (stuk 11/7 en 8).

Verzoekster begrijpt dan ook niet waarom deze UNMIK geboorteakten, die reeds sinds het voorjaar van 2008 werden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, en waarvan de authenticiteit nooit in vraag werd gesteld, plots met langer worden aanvaard.

Bijgevolg is het middel van verzoekster ernstig en gegrond."

2.2. In haar repliekmemoirie volhardt verzoekster in haar enig middel en betoog zoals uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift en stelt zij nog het volgende:

"(...) Het is onmogelijk voor verzoekster om in België het vereiste identiteitsdocument te verwerven omwille van het feit dat de ambassade te Kosovo geen identiteitsdocumenten of paspoorten uitreikt aan haar onderdanen in België, indien zij geen identiteitskaart kunnen voorleggen .

Hoewel Kosovo zich op 17 februari 2008 eenzijdig onafhankelijk verklaarde, werkt de ambassade te Brussel nog niet op volle kracht. De ambassade van Kosovo te Brussel reikt nog geen identiteitskaart uit in België aan haar onderdanen, maar slechts paspoorten aan onderdanen die reeds over een identiteitskaart beschikken.(...) Van zodra een Kosovaarse onderdaan niet beschikt over een identiteitskaart, kan deze onderdaan bij de Kosovaarse ambassade in België geen identiteitskaart of paspoort bekomen. Deze onderdaan dient dan eerst naar Kosovo te gaan om daar een identiteitskaart te bekomen. Vervolgens kan hij bij de Kosovaarse ambassade in België een aanvraag doen voor een paspoort. Verzoekster heeft bij het verlaten van haar thuisland tijdens de oorlog haar documenten achtergelaten. Vermits zij niet beschikt over een identiteitskaart kan zij in de Kosovaarse ambassade geen aanvraag indienen tot het bekomen van een paspoort of identiteitskaart. Dit wordt bevestigd in de brief van de Kosovaarse ambassade dd. 23 juni 2010 (stuk II/20).

(...)

In haar beslissing dd. 23 augustus 2010 stelt de Belgische staat slechts dat er "ernstige twijfels" rijzen rond de authenticiteit van de voorgelegde geboorteaktes. Zij stelt niet dat deze geboorteakten in elk geval niet authentiek zouden zijn, maar slechts dat er slechts twijfels zijn. Dit volstaat niet.

Verzoekster beweert overigens niet dat deze geboorteakten zouden volstaan als identiteitsbewijs. Integendeel, zij heeft in haar aanvraag tot regularisatie uitvoerig gemotiveerd waarom zij geen identiteitsbewijs kan verkrijgen in België (zie hoger).

De argumentatie van de Belgische staat inzake de geboorteakten is dan ook weinig relevant."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (cfr. RvS 4 december 2002, nr. 113 182).

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verzoeksters aanvraag tot regularisatie “als onontvankelijk” werd afgewezen, zoals verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, doch wel dat haar aanvraag “om gemachtigd te worden tot een verblijf zonder beperkingen (B-kaart) ingediend op 30.06.2010 wordt verworpen.” In de bestreden beslissing wordt echter wel toepassing gemaakt van het gestelde in artikel 9bis, §1, tweede streepje, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- (...);
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster de toepassing van artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet op haar geval op zich niet betwist.

2.6. In het administratief dossier bevindt zich het in punt 1.5. bedoelde schrijven van 30 juni 2010. Hierin wordt het volgende gesteld: “Aanvrager wenst een verlenging te bekomen van het B.I.V.R. voor haarzelf en haar gezin. Huidig B.I.V.R. loopt af op 30 juni 2010. Dit bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister werd haar toegekend conform de instructies van IBZ van 3 maart 2008 en 17 april 2009. De verlenging van het B.I.V.R. werd afhankelijk gemaakt van: - het bekomen van een reisdocument (...). Aanvrager heeft getracht aan deze voorwaarden te voldoen en heeft inspanningen geleverd. Ondanks vele pogingen hiertoe, beschikt aanvrager niet over een paspoort. Zij beschikt enkel over geboortecertificaten van UNMIK, waaruit blijkt dat zij en haar gezinsleden Kosovaars zijn (bijlage 1). Kosovo verklaarde zich onafhankelijk op 17 februari 2008. Hoewel er een ambassade van Kosovo is in Brussel, reikt de ambassade nog geen identiteitsdocumenten uit in België aan haar onderdanen. Dit wordt uitdrukkelijk bevestigd in het schrijven van 23 juni 2010 van de ambassade « Pour obtenir une nouvelle carte d'identité puis le passeport, Madame C. doit obligatoirement se rendre sur place au Kosovo. Il n'y a que l'administration communale dont l'intéressée est originaire qui peut le délivrer » (bijlage 2). Vertaling: « Om een nieuwe identiteitskaart en vervolgens een paspoort te bekomen, moet Mevrouw C. zich verplicht naar Kosovo begeven. Enkel het bestuur van de gemeente waarvan betrokkene afkomstig is, kan dit document afleveren’. Het is dus onmogelijk voor aanvrager om in België een identiteitskaart te bekomen. Aanvrager beschikt enkel over een geboortecertificaat van het UNMIK. Conform artikel 9bis 1 2 streepje is aanvrager gelet op deze onmogelijkheid om een identiteitskaart in België te bekomen, vrijgesteld van de verplichting om een identiteitskaart/paspoort voor te leggen. Deze voorwaarde moet dus geacht worden vervuld te zijn.”

2.7. In het administratief dossier bevindt zich tevens de in punt 1.7. bedoelde “Verklarende bijlage bij formulier regularisatieaanvraag.” Hierin wordt onder de rubriek “Voorafgaand Rechtvaardiging: onmogelijk om een identiteitskaart of paspoort in België te bekomen” het volgende gesteld: “Aanvrager en haar gezin zijn Kosovaars, zoals blijkt uit de geboortecertificaten van UNMIK (bijlage 1).

Kosovo verklaarde zich onafhankelijk op 17 februari 2008. Hoewel er een ambassade van Kosovo is in Brussel, reikt de ambassade nog geen identiteitsdocumenten uit in België aan haar onderdanen. Dit wordt uitdrukkelijk bevestigd in het schrijven van 23 juni 2010 van de ambassade « Pour obtenir une nouvelle carte d'identité puis le passeport, Madame C. doit obligatoirement se rendre sur place au Kosovo. Il n'y a que l'administration communale dont l'intéressée est originaire qui peut le délivrer » (bijlage 2). Vertaling: « Om een nieuwe identiteitskaart en vervolgens een paspoort te bekomen, moet Mevrouw C. zich verplicht naar Kosovo begeven. Enkel het bestuur van de gemeente waarvan betrokkene afkomstig is, kan dit document afleveren’.

Het is dus onmogelijk voor aanvrager om in België een identiteitskaart te bekomen. Aanvrager beschikt enkel over een geboortecertificaat van het UNMIK. Conform artikel 9bis 1 2 streepje is aanvrager gelet op deze onmogelijkheid om een identiteitskaart in België te bekomen, vrijgesteld van de verplichting om een identiteitskaart/paspoort voor te leggen.”

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze enerzijds stelt dat de voorgelegde UNMIK-geboortektes niet kunnen aanvaard worden als geldige identiteitsdocumenten en dat ze anderzijds stelt “Het attest van de Kosovaarse ambassade dd. 23.06.2010 kan niet aanzien worden als voldoende bewijs om de onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te verwerven met zekerheid aan te tonen.”

Vervolgens brengt ze in herinnering “dat betrokkenen in het verleden geen UNMIK reistitels voorlegden” en besluit ze: “Rekening houdende met het feit dat haar/zijn identiteit nog niet met zekerheid kon

worden vastgesteld, wordt het daarom niet opportuun geacht om hem een machtiging tot onbeperkt verblijf in het Rijk te verlenen.”

2.9. Waar verzoekster niet begrijpt waarop de authenticiteit van de UNMIK-geboorteaktes plots wordt betwist en poneert dat zij *“eerder — in maart/april 2009 — reeds werden onderzocht door de FOD Binnenlandse Zaken — Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van de aanvraag van verzoekster tot het verkrijgen van een BIVR van één jaar. Toen werd hun authenticiteit niet in vraag gesteld en werd een BIVR van één jaar verleend (stuk 11/7 en 8).”*, dient de Raad, daargelaten de vraag of de vraagstelling van verzoekster wijst op de schending van de in het middel aangehaalde bepalingen, aan de hand van het administratief dossier op te merken dat het betoog van verzoekster dat de authenticiteit van de UNMIK-geboorteakten niet eerder in vraag werd gesteld, feitelijke grondslag mist. Uit het administratief dossier (interne mails van februari 2009 en een interne nota van 13 maart 2009) blijkt dat de verwerende partij de authenticiteit van de UNMIK-geboorteaktes wel degelijk in vraag stelde op grond van een controle van de documenten door CEDOCA. Globaal blijkt uit het administratief dossier dat verwerende partij verkoos verzoekster een kans te geven haar identiteit aan te tonen via een paspoort/reisdocument en op een faire wijze met verzoeksters geval is omgegaan. Van deze houding kan verzoekster, wiens aanvragen om verblijfsmachtiging erop wijzen dat ze in België wenst te verblijven, niet dienstig voorhouden er enig nadeel van te ondervinden. Nadat verzoekster via het “Transithuis” aan de verwerende partij op 5 februari 2009 uiteengezet had dat zij door haar attest van immatriculatie vreesde problemen te ondervinden aan de Belgische grens en dat zij dus afzag van een reis naar Kosovo om ter plaatse een paspoort te vragen, stelde de verwerende partij verzoekster op 30 juni 2009 uitzonderlijk in het bezit van een BIVR (A-kaart) met beperkte duur. Uit het gegeven dat verzoekster op 30 juni 2009 in het bezit gesteld werd van een BIVR, geldig tot 30 juni 2010, kan verzoekster niet dienstig afleiden dat verwerende partij de echtheid van haar UNMIK-geboorteakten bevestigde, aangezien de verwerende partij blijkens het administratief dossier verzoekster op 30 juni 2009 uitdrukkelijk op de hoogte stelde dat zij voor een verlenging van het BIVR minstens drie maanden voor de vervaldag ervan een geldig internationaal erkend en door haar nationale overheden afgeleverd reisdocument/paspoort diende voor te leggen. Verwerende partij heeft op 23 augustus 2010 aan de betrokken stad de instructie verzonden om verzoeksters BIVR (A-kaart) nogmaals te verlengen tot 30 december 2010 maar heeft blijkens het administratief dossier op 7 september 2010 verzoekster er opnieuw uitdrukkelijk op gewezen dat voor een verdere verlenging van het BIVR een *“geldig nationaal paspoort”* vereist is. De Raad dient te concluderen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verwerende partij de authenticiteit van de UNMIK-geboorteaktes nooit in vraag heeft gesteld en dat dit evenmin uit de instructies van de verwerende partij tot afgifte van een BIVR aan verzoekster kan afgeleid worden, gelet op het feit dat de verwerende partij telkens benadrukte dat verzoekster een reisdocument/paspoort dient voor te leggen.

2.10. Waar verzoekster in haar repliekmemoirie betoogt: *“In haar beslissing dd. 23 augustus 2010 stelt de Belgische staat slechts dat er “ernstige twijfels” rijzen rond de authenticiteit van de voorgelegde geboorteaktes. Zij stelt niet dat deze geboorteakten in elk geval niet authentiek zouden zijn, maar slechts dat er slechts twijfels zijn. Dit volstaat niet.”* dient de Raad op te merken dat verzoekster niet op ontvankelijke wijze haar argumentatie van haar verzoekschrift ter ondersteuning van haar middel kan uitbreiden in de repliekmemoirie. Verzoekster toont niet aan dat dit nieuwe argument haar nog niet bekend was of diende te zijn op het ogenblik dat zij onderhavig beroep bij de Raad indiende.

2.11. Waar verzoekster in haar verzoekschrift haar betoog van haar in punt 1.5. bedoelde schrijven van 30 juni 2010 en haar betoog onder de rubriek *“Voorafgaand Rechtvaardiging: onmogelijk om een identiteitskaart of paspoort in België te bekommen”* in de in punt 1.7. bedoelde *“Verklarende bijlage bij formulier regularisatieaanvraag”*, weergegeven in de punten 2.6. en 2.7., nagenoeg woordelijk herneemt, dient de Raad op te merken dat verzoekster met de herhaling van haar argumentatie geen schending aantoonde van de motiveringsplicht of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoekster betoogt verder in haar verzoekschrift dat haar argumentatie inzake haar onmogelijkheid om in België het vereiste identiteitsdocument te verwerven in de bestreden beslissing *“in één zin”* werd afgewezen. De geviseerde passage van de bestreden beslissing is de volgende: *“Het attest van de Kosovaarse ambassade dd. 23.06.2010 kan niet aanzien worden als voldoende bewijs om de onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te verwerven met zekerheid aan te tonen.”*

2.13. Verwerende partij stelt dienaangaande het volgende in haar nota: *“Een letterlijke lezing volstaat om te begrijpen waarom. Het document stelt immers niet dat de ambassade van Kosovo geen identiteitskaarten aflevert aan haar onderdanen in België, zoals verzoekster beweert in haar eerste*

middel. Het document legt uit dat verzoekende partij geen identiteitskaart heeft van de Kosovaarse republiek, en enkel houder is van een UNMIK geboorteakte. Daarom wordt verzoekende partij verzocht zich terug naar Kosovo te bewegen, en zich aan te melden bij de gemeentelijke diensten."

2.14. Het attest van de Kosovaarse ambassade van 23 juni 2010 waarop verzoekster zich baseert, bevindt zich in het administratief dossier. Hierin wordt blijkens een Nederlandse vertaling die de verwerende partij niet betwist het volgende gesteld: "(...) *Mevrouw C. is houder van een geboortecertificaat van UNMIK, maar ze heeft geen identiteitskaart van de republiek Kosovo om een aanvraag voor het bekomen van een paspoort te doen. Om een nieuwe identiteitskaart en vervolgens een paspoort te bekomen, moet mevrouw C. zich verplicht naar Kosovo begeven. Enkel het bestuur van de gemeente waarvan betrokkene afkomstig is, kan dit document afleveren. (...)*"

2.15. De Raad stelt vast dat verzoekster niets inbrengt tegen het verweer van de verwerende partij zoals weergegeven in punt 2.13. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden niet op de hoogte te zijn van de inhoud van het attest van de Kosovaarse ambassade van 23 juni 2010 dat zij zelf aangebracht heeft of van de historiek van haar situatie en derhalve niet te begrijpen waarom het attest van de ambassade van Kosovo van 23 juni 2010 niet weerhouden wordt. Verzoekster wijt in haar in punt 1.5 en 1.7. bedoelde stukken, in haar verzoekschrift en in haar repliekmemoirie de onmogelijkheid om een identiteitskaart in België te verkrijgen aan het feit dat de ambassade van Kosovo slechts op "*halve kracht*" werkt, wat neerkomt op de stelling dat een Kosovaarse ambassade op "*volle kracht*" wel identiteitsdocumenten kan uitreiken aan bezitters van UNMIK-geboorteakten, maar dit vindt nergens steun. Verzoekster kan het betrokken attest van de Kosovaarse ambassade van 23 juni 2010 niet meer laten zeggen dan wat het zegt. Het attest stelt dat op basis van een identiteitskaart een aanvraag tot het verkrijgen van een paspoort kan gedaan worden, het stelt vast dat verzoekster houder is van een UNMIK-geboortecertificaat, waarna vervolgens de procedure uiteengezet wordt om een identiteitskaart en een paspoort te verkrijgen, die een afreis naar Kosovo inhoudt. In het voormelde attest van 23 juni 2010 wordt dus nergens gesteld noch kan er uit afgeleid worden dat de ambassade van Kosovo slechts "*op halve kracht*" werkt en "*nog geen*" identiteitsdocumenten uitreikt aan haar onderdanen zoals verzoekster ten onrechte voorhoudt. Verzoekster lijkt de "*letterlijke lezing*" van de verwerende partij van het voorgelegde attest van de Kosovaarse ambassade van 23 juni 2010 te bevestigen wanneer ze in de repliekmemoirie ook stelt: *Het is onmogelijk voor verzoekster om in België het vereiste identiteitsdocument te verwerven omwille van het feit dat de ambassade te Kosovo geen identiteitsdocumenten of paspoorten uitreikt aan haar onderdanen in België; indien zij geen identiteitskaart kunnen voorleggen.*" (eigen onderlijning) en "*Van zodra een Kosovaarse onderdaan niet beschikt over een identiteitskaart, kan deze onderdaan bij de Kosovaarse ambassade in België geen identiteitskaart of paspoort bekomen.*" Doordat verzoekster niet afgereisd is naar de gemeente in Kosovo waarvan ze voorhoudt afkomstig te zijn, ondanks het feit dat zij op 30 juni 2009 uitzonderlijk in het bezit gesteld werd van een BIVR om haar toe te laten af te reizen naar Kosovo, zoals zij zelf verzocht had in een mededeling aan de verwerende partij via het "Transithuis" (cfr. supra), plaatst ze zichzelf in de onmogelijkheid om in Kosovo een identiteitskaart te verkrijgen en een paspoort in België. Het kan niet de bedoeling geweest zijn van de wetgever om een vreemdeling vrij te stellen van het voorleggen van een identiteitsdocument indien die zichzelf in een situatie plaatst waarbij hij niet aantoonbaar dat het ooit mogelijk is om op basis van die situatie een identiteitsdocument in België te verkrijgen. Waar verzoekster in haar repliekmemoirie voor het eerst opwerpt: "*Verzoekster heeft bij het verlaten van haar thuisland tijdens de oorlog haar documenten achtergelaten. Vermits zij niet beschikt over een identiteitskaart kan zij in de Kosovaarse ambassade geen aanvraag indienen tot het bekomen van een paspoort of identiteitskaart.*" dient de Raad op te werpen dat het hem als annulatierechter niet toekomt om in de plaats van de verwerende partij verzoeksters aanvraag te gaan beoordelen op grond van een argumentatie die voor het eerst geuit wordt in de repliekmemoirie.

2.16. De bestreden beslissing geeft bovendien ook op een uitgebreide gemotiveerde wijze aan dat er getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de voorgelegde UNMIK-geboorteaktes die verzoekster als bijlage 1 gevoegd had bij haar in de punt 1.5 en 1.7. bedoelde stukken. De bestreden beslissing brengt verder in herinnering dat in het verleden geen UNMIK reistitels werden voorgelegd en besluit globaal dat aangezien verzoeksters identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld, het niet opportuun wordt geacht om haar tot een onbepaald verblijf in België te machtigen. Hiermee oordeelt de verwerende partij finaal, los van de problematiek inzake het aantonen van de onmogelijkheid van het verkrijgen van een identiteitsdocument in België, dat verzoeksters identiteit niet met zekerheid kan vastgesteld worden, wat volstaat om de bestreden beslissing te schragen aangezien de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende stelt: "(...) *de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. (...)*" (Gedr.St., Kamer, 2005-06,

nr. 2478/001, 33). Met de oprispingen dat de authenticiteit van de geboorteakten niet eerder in vraag werd gesteld en dat de argumentatie inzake de geboorteakten weinig relevant is, doet verzoekster geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar identiteit nog niet met zekerheid kon worden vastgesteld.

2.17. De Raad stelt vast dat verzoekster zowel in haar verzoekschrift als in haar repliekmemorie “*voor de volledigheid*” nog een uiteenzetting geeft waarom zij niet naar Kosovo kan afreizen. Verzoekster geeft hiermee niet aan op welke wijze de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen schendt. De Raad dient voorts vast te stellen dat deze uiteenzetting betrekking heeft op de onmogelijkheid om in Kosovo een identiteitskaart te gaan halen, daar waar verzoekster blijkens het gestelde in de punten 2.6. en 2.7 enkel gewezen heeft op de onmogelijkheid om in België een identiteitsdocument te verkrijgen. Dit lijkt verzoekster zelf te beseffen wanneer ze zowel in haar verzoekschrift als in haar repliekmemorie “*ten overvloede*” er nog op wijst dat “*de vrijstelling van de verplichting om identiteitsdocumenten voor te leggen, geldt van zodra men kan aantonen dat men België niet aan de nodige documenten kan raken. Verzoekster heeft dit reeds aangetoond, zodat zij niet bijkomend moet aantonen dat zij niet naar Kosovo kan afreizen om daar de documenten te halen.*” Het komt alleszins de Raad als annulatierechter niet toe om verzoeksters aanvraag te gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij op grond van een uiteenzetting die in het verzoekschrift gegeven worden aangaande de onmogelijkheid om naar Kosovo af te reizen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA